

Bogo Pregelj:

Punčkine prigode

5. Z avtomobilom v stolno mesto — O carjeviču Ivanu

»Mama, mama, veš kaj sem sanjala? Da je prišel Nosek. V njegovo deželo sva odšla!«

Punči se je vsedla na posteljo in si mela oči. Kaj ji ne odgovori mama? Pogledala je okrog sebe. Prelepa soba. Sijepokošeno rumeno pohištvo. Torej ni sanjala. Tiho je potrkala. Vstopila je gospodična Joži.

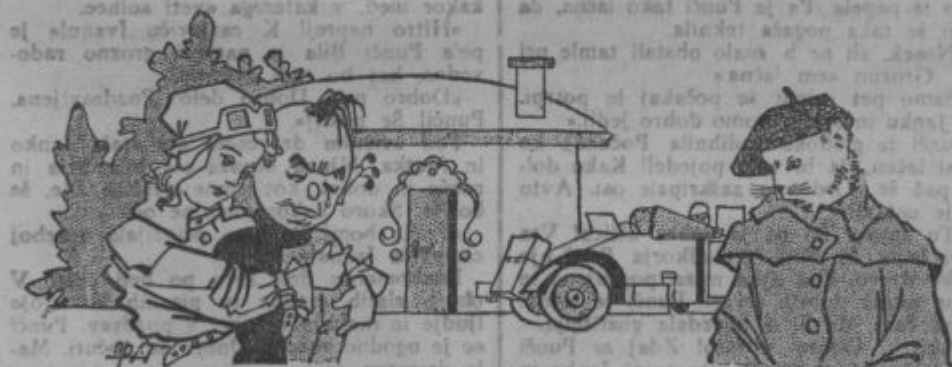
»Gospod Nosek prosi, če bi blagovolili vstati, ker bo treba odriniti naprej.«

»Naprej proti stolnemu mestu! Brž, brž!« Z ohema nogama hkrati je skočila Punči iz postelje. Kopelji. Narobe si je oblekla svojo krilo za pot. Pa saj je gospodična Joži tu, da pomaga. Pred hotelom

emeš več. Bi mi lahko škodovalo. Pojdiva! Nosek že čaka!«

Puk je stlačil piškot v usta. Prijela sta se za roke in stekla po cesti. »Ah, Skočila sta mimo vratarja ajda. Tako mimogrede mu je Puk pokazal ošče iz dolg jezik. »To se ne spodobi,« je pomislila Punči. »Naj bo, danes gremo! Z avtomobilom v stolno mesto!«

Nosek je že sedel v avtu, ko sta pridrla Punči in Puk kakor huda ura iz hotela. Zmajal je z glavo, pa je moral zategniti ustne v smeh. Hitel je odpirati vrata. Puk se je pognal v zahajem ekoku, dvakrat se je v zraku prokopnicnil in priletel na se-

trobi avto. Tut, tutut, tut! Brž zajtrk! Meko je zelo vroče. Pecivo bo spotoma pojedla. Se kaj? Smuk skozi vrata!

»Huuh!« Za vrati je stal Puk in zakričal, ko je prišla Punči iz sobe. Punči se je ustrašila. Vsa se treso. Debelo je požrla kruh, ki ga je imela v ustih. Kaj bi bilo, če bi se ji zaletelo. Punči je hudal.

»No, veš kaj! Nisva skupaj pasla kravo! Punči je zaceptala. Puk je ves potr. Levi kot uši je globoko povedil. Na eni nogi prav gredo po kurje stoji. Z drugo se praska za ušesom. Nos se mu je potegnil. Kakor dolg fižolov strok je. Zalostno je povešen. Punči se mu mora smejati. In vendar se ji smili!«

»Nu! Je že dobro!« Punči je ponudila Puku čokoladni piškot, v katerega je šele enkrat ugriznila. »Ne bodi žalosten. Saj nisem več huda. Samo ustrašiti me ne

dež.

»Naprej!« je ukazal Nosek. Motor je zahropel. Vrh stopnjic stojita srečni Janez in Rdeča kapica. Klanjata se, Godba igra v slovo.

»Naprej! Na svidenje! Srečno pot!«

Enakomerno drsi avtomobil. Mimo gradov s pisanimi in zlatimi strehami. Na stolpih se vijajo vesele zastave. V oknih stole kraljevič s kraljičinami, ki so jih rešili zaledetja. Z belimi robci jim mahajo v pozdrav. Vsa dežela že ve, da se je vrnil iz prognanstva mucek s Kornji. In z njim se pelje njegova rešiteljica. Punči v stolno mesto k preslavnemu carju in k carjeviču Ivanu. Najlepši med vsemi kraljeviči, junaki in vitezi je bil carjevič Ivan. Oh, da! Zalost je v stolnem mestu. Vse bele lase ima iz tuge preslavni car. Carjevič Ivan... Z belimi robci si

brisejo kraljičine mokre oči ob misli nanj. Pa ni čas za žalost.

»Pozdravljena, Punči! Dobro pot! Dobro pot!«

Puk kvaka kakor žaba, hrka kakor pusek. Od vsepovsod mu odgovarjajo živali. Zagostitelj je in je padel kot kamen izpod neba škranček. Odgovoril je na pozdrav. Nasheperjen se je vvedel Punci v dlan. V menki puh je položila Punci svoj nasek. Škranček tako dobro diši.

»Puk, moj Pukec! Rada te imam! Glej kako je škranček lep!«

Nosek je slabe volje. Zeleno gleda. Zapihal je, da je sffrtal škranček in se spuстил v razor. Nosku ni všeč, da Punci Puk tako ugaja. Trdo se drži in grdo gleda. Toda Puk se pač in reže obraze, da se mu mora še Nosek smejati.

Poldne. Punci je lačna in žejna. Ali ne bodo nič obstali. Kar naprej drvi avto med redkim drevjem, kjer stoji drobne hiše vseh onih malih, ki so prišli s pridnostjo in vero v pravljico.

V rdeče barvanh oknih stoji rože v lončkih. Z visokih dmnikov vrh sinjih streh se tako dobro dišeče kad. V mehki travi leže bele krave. Debelo gledajo za srebrnim avtomobilom, ki pelje po cesti. Leno zamahnejo z repom in zamukajo. Punci se zdi, da ima v trebuhu tolikšno luknjo, da bi pojedla kaj ve vse kaj. To ni dobro. Tako je bilo gotovo v žledcu Pepelki, ker ji je dala mačeha samo pogačo iz pepela. Pa je Punci tako lačna, da bi ji še taka pogača teknila.

»Nosek, ali ne b. malo obstali tamle pri hiši. Grozno sem lačna.«

»Samo pet minut! še počakaj in potrpi. Pri Janku in Metki bomo dobro jedli.«

Punci je globoko vzdihnila. Počakaj, ko pa si lačen, da bi vola pojedel! Kako dolgo pač še Grdo so zaškipale osi. Avto se je ustavil.

»Tu smole! To pa je dobra hišica! Vsa je iz lecta. In okna iz sladkorja. Pred njo veliko drevo. Pod njim miza, pogrnjena in polna samih dobrih stvari. Punci je lačna! Nima časa, da bi si ogledala gostitelja.

Tako... Dobro je bilo! Zdaj se Punci šele lahko razgleda. To sta torej Janko in Metka. Vsa sta v belo oblečena. Dobro se to poda v zelenem gozdu in v pisani hišici iz lecta. Na klupi sedita, položila sta roke v predpasnike in poslušata Noska, ki jima pripoveduje, kako je bil rešen hudega copra. Zamišljeno kimata z glavama.

»Da, da. Dobro je, da si pripeljal Punci s seboj. Veliko ljubezni ima. Morda bo tudi carjeviča Ivana...«

Nenadoma je Metka obmolnila. Še Puk se je nehal smejati. Njegov obraz je bil etar in skrivljen. Zeleni čop vrh glave se je povesil, kakor kisla repa. Preko lica mu je podrasnila težka solza. Tedaj je Punci opazila, da ima Puk dobre rjave oči. Krčvito ga je obšla.

»Puk, moj Pukec! Zakaj se jokaš? Kaj vsi molčite? Grdi ste! Kaj lepega povejte, da bo Puk vesel!«

Nosek se je odkašljaj, pogladil si je brke, odprl usta, pa jih je spet brez bese-

de zaprl. Janko in Metka sta gledala v tla in drgnila v zadregi roke.

»Puk, smejakaj sel! Kaj so ti naredili hudega? Kaj ste govorili!«

Janko si je odločno popravil čepico na glavi in je začel:

»Saj nismo Puku nič zlega napravili. Vsi smo žalostni, kadar se spomnimo na to. Naš preipi carjevič Ivan...«

»Molči, Janko,« ga je prekinil Nosek.

»Punci bo že zvedela od carja, kar je potreba... Hop!«

Izpod korenine je pogledala drobna miška po drobtinah, ki so padle z mize. Nosek jo je zagledal in skočil. Vendar miška ni bila od muh. Kakor senca je šinila nazaj pod korenino. Muček pa je zadel z nosom ob grčo, da je odletel kakor žoga. Puk je plosknil in se zasmejal. Huda ura se je spreletela.

Nosek si je drgnil gobček. Malo kislo se je držal, ker so se mu smejali, pa se je dobro izvil iz zadrege:

»Torej, Punci, ali si zadovoljna, da sem spravil Puka v dobro voljo?«

»Nosek, priden si! Na poljubček!« Punci ga je objela in mu dala na smrček domač cmok. Nosek je zagodel od zadovoljstva. Potem pa se je obrnil, zažvižgal na precep, da se je zbudil sofer.

»Zdaj pa naprej! Še dolgo pot imamo do stolnega mesta.«

»Hitro naprej! K carju!« je klical Puk in poskakoval. Njegove oči so se svetile kakor med, v katerega svetijo solnce.

»Hitro naprej! K carjeviču Ivanu!« je pel Punci. Bila je namreč grozno radovedna, kaj bo tam zvedela.

»Dobro pot! Dobro delo! Pozdravljena, Punci! Še pridi!«

Pod zelenim drevesom sta stala Janko in Metka. Njuna obraza sta bila bela in rdeča in dobra, kot njune slaščice. Ne, še boljše. Skoro kakor mamine oči.

»Prišla bom! Pa bom pripeljala s seboj carjeviča Ivana!«

Enakomerno drsi avto po beli cesti. V otonih zlatih gradov in pisanih hiš stoje ljudje in enahajo z robcji v pozdrav. Punci se je ugodno vsleda. Dobro se počuti. Malo dremava je.

»Nosek, povej mi kaj lepega o carjeviču Ivanu!« (Dalje prihodnjo nedejajo.)

Zlogovnica

Vodoravno: 1. Žitni produkt, 3. skupina potujočih v puščavi, 5. drevo, simbol slovanstva (množina), 6. alkoholna pijača, 7. umivalna skleda, 10. gospa.

Navpično: 1. tlači stare ljudi, 2. jutranja pijača, 3. znamenje, 4. navada (srbohrvaško), 8. se nahaja v vodnjaku, 9. stik.

Uspavanka

Glej, večer v obleki zlati
je skoz okno zasijal,
angelčki neso krilati
jasne sanje ti z višav.
Vse gorje ti je še tuje,
duša zla še ne pozna
in z nebes, kjer nam kraljuje,
se ti Jezušček smehljá.

On na nas ljubezen trosi,
tudi tebe ne prezrè,

žal, igračke lepe nosi
le bogatim, revnim ne.
Brez konjička gre, brez žoge
mimo čarov prvih let,
kdor iz matere uboge
se rodi na božji svet.

Rano oče na nevarno
delo hodi — do noči,
mati pojde spet v tovarno,
da z očetom te vzredi.
Nag in moker v mrzli slami
sam boš ležal dan na dan,
brcal z drobnimi nogami,
klical mamico zaman.

Saj zvečer te bom previla,
revček neboljnen moj,
in vso kratko noč hodila
v sanjah - bajkah za teboj.
V sanjah - bajkah je življenje,
a v življenju sanj - bajk ni,
borba čaka te, trpljenje
in le malo vedrih dni.

Komaj shodil boš, že v tlako
pojdeš, kjer ti bratci mro, —
žganje, trud in glad nejakó
ti ugonobé teló.
Jadrno bežijo tedni,
milosti v življenju ni.
Spavaj, spavaj, sinko bedni,
še nad tabo mati bdi.

Psi, mačke in miši

Poljska narodna pravljica
Pred davnimi časi je bilo tako na sve-
tu, da so ljudje složno živeli z živalmi.
Tedaj še ni nihče vedel kaj je sovra-
štvo in kaj je kes. Povedati vam hočem
pravljico iz tistih dob...

Že od nekdaj je veljal pes za naj-
zvestejšo žival. Tudi v tisti dobi je bi-
lo tako. Tako je tudi razumljivo, da je
pes služil ljudem. Psi so po svojih mo-
čeh pomagali ljudem pri delu. Ljudje so
pa dajali psom dobro hrano v zame-
no. Tako so vsi složno in zadovoljno ži-

veli, dokler — nu, dokler ni človek po-
časí pozabil svojega zvestega prijate-
lja. Ni bil več tako prijazen s psom,
slabšo hrano mu je dajal, večkrat ga je
grdo pretepel in ime svojega štirinož-
nega prijatelja je začel uporabljati kot
psovko. Naposled je postalo psom to
ravnanje preneumno in sklenili so, da
napravijo z ljudmi pogodbo, češ, da ne
bodo smeli grdo ravnati s psi, ker jim
drugače ne bodo služili.

Po dolgem posvetovanju, pri katerem
je imel volčjak glavno besedo in kjer
se je jazbečar v enomer vmešaval v
pogovor, so spisali pogodbo in ljudje
so jo podpisali.

Ko so imeli psi pogodbo, so začeli
iskati primerno osebo, kateri bi lahko
dali pogodbo spraviti. Mačke so bile
splošno znane kot pametne in zvite ži-
vali in psi so jim dali svojo pogodbo v
varstvo. Mačke so vzele pogodbo in jo
spravile na podstrešje med staro šaro.
Zdaj sta pes in človek spet složno
skupaj živela, dokler — nu, dokler ni
človek počasi pozabil pogodbe. Spet je
pretepal psa in mu dajal slabo hrano.

Tedaj so psi šli k mačkam in zahte-
vali svojo pogodbo. Mačke so šle na
podstrešje in dolgo iskale pogodbe. Na-
posled so se naveličale in se hotele vr-
niti. Tedaj zagleda ena izmed njih v
kotu droben košček oglodanega papir-
ja. To je bila pogodba! »To so napra-
vile miši!« so zarenčale.

Ko so psi zvedeli, kaj se je bilo zgo-
dilo z njihovo pogodbo, so ogorčeno
vzkliknili:

»Sovraštvo in smrt mačkam!«

»Sovraštvo in smrt mišim!« so za-
vreščale mačke, ki so bile zaradi njih
izgubile svojo čast.

Miške pa so zacvillile:

»Nikar se ne razburjajte. Papir je bil
za nič; prav nič nam ni teknil!«

Odslej je moral pes dalje služiti človeku, ker ni imel več pogodbe. Od tistih dob se je začelo sovraštvo med psi, mačkami in mišmi. Morda je tudi takrat nastala prislovica: »Gledata se kakor pes in mačka!« Ne vem natančno. Dolgo je že od tistih dob in morda zdaj tudi pes več ne ve, da mu je bilo nekoč lepše in bolje na svetu.

Marica Bartolova:

Vesele in žalostne zgodbe naših otrok

6. Joško — junak

Koza Nina, tista rogata, o kateri sem vam pravila, da je prevraala in razlivala mleko, katerega smo s težavo namolžili, je postala žrtev strašne vojne.

Zima je bila huda in dolga, da ni bilo najti na vsem našem velikem vrtu bilke. Kupiti nismo mogli ničesar, zakaj tudi krmo so v Trstu prodajali le na izkaznice, ki so se dobile samo za krave. Za koze pa niso dajali kart.

Žalostna je postajala naša Nina in nič več ni bila bojevita kakor prej. Nare-

žavali smo ji neke vrste velikih koleb, katero smo dobivali v Trst. Bog ve odkod, a tega Nina prav tako ni marala jesti, kakor je niso marali ljudje.

Nekega jutra smo jo našli trdo sredi hleva.

Naši otroci so jo gledalizi začudenimi očmi in toliko, da niso zajokali.

Minila je huda zima in prišla je vesela pomlad, ko je ozelenela trava, vrt, grmovje in drevje. Tedaj smo slišali, da so prignali v Trst mnogo koz iz Črne gore, ki so vse grde, suhe, sestrada-ne in utrujene od dolge poti.

Kako so bili naši otroci veseli, ko je rekel oče nekega dne, da pojde kupit

kozo, morebiti celo dve.

»Samo rogata ne sme biti,« so prosili otroci, »pa jo bomo pasli ob potoku.«

»Tudi jaz jo bom pasel i-ja, i-ja, besem,« se je razkoračil Branko in poganzal, kakor da bi imel že žival pred seboj.

Drugega dne je preprosil očeta, da ga je vzel s seboj tja na drugo stran Trsta, kjer so stale črnogorske koze na prodaj.

Dolgo ni bilo očeta in Branka domov, niti h kosilu nista prišla. Otroci so nestrpno čakali in ugibali, kakšna bo koza. Tekali so do ceste pa zopet nazaj k materi ter jo izpraševali, zakaj očeta tako dolgo ni.

Mati je dejala, da stoje ljudje, ki hočejo kupiti kozo, gotovo v dolgi vrsti kakor stoje za kruh, meso in vsa druga živila.

Sele proti večeru so otroci, ki so stali ob cesti, veselo zakričali, da že gredo. Branko je moško korakal med dvema kozama, ki sta še komaj stopali. Držal je vsako z eno roko za vrv in je bil tako ponosen, da se ni nič zmenil za vzklike in krike svojih bratov in sester.

»O joj,« je vzkliknila mati, ki je tudi prišla pogledat na cesto, »o joj!« so vzkliknili za njo vsi štirje otroci. Kakšni sta pa tudi bili ubogi živali! Umazani tako, da se ni moglo spoznati, kakšne barve sta, mršavi, suhi in ena je bila še slepa na eno oko! Rogov ni imela nobena, zato so otroci brez strahu pristopili in živali božali. Spravili so ju v hlev, dali jima vode in nekaj zelenja ter ju zaprli, da se čez noč odpočijeta.

Drugo jutro so kozi ostrigli, ju umili s toplo vodo, krtačo in milom, da sta bile lepše. Eni so dali ime Belka, drugi pa Plavka, obe sta pa kmalu dajali mleko.

Otroci, posebno pa Branko, so ju res pasli ob potoku. Živalici sta bili krotki, a ko sta prihajali pred hišo, sta se iztrgali in zbežali na vrt.

Nekega dne pa je prosil Joško, da bi smel on peljati kozi domov, da ju ne bo izpustil in Branko je po dolgem obotavljanju privolil.

Bilo je že proti večeru. Deklici sta pričakovali brate pred hišo, da bi pomagali spraviti koze v hlev, ker matere ni bilo doma.

Že na cesti je prevzel Joško kozi v svoje varstvo, ovil si je vrvi čvrsto okrog rok in lepo je stopal s kozama proti hiši. Ko pa je prišel z živalima do stopnic, ki so vodila na vrt, sta kozi

zdivjaši, preskoči v trenutku stopnice in vleki Joška za seboj. Padel je, revšek z vso silo na zadnjo stopnico in si prebri golo koleno. Ostala dva brata sta stekla za živalima, sestrici sta pa hiteli po vodo, da bi Jošku izprali rano.

Junško je prenašal Joško bolečine, le od časa do časa je tiho zastokal. Prosil pa je, da naj mu je lepo izmijejo nogo, da bi se mama ne prestrašila, ko bi se zdaj vrnila. Ko kri le ni nehala teči, je prosil: »Le dosti krp, da ne bo obveza krvava; mama danes ne sme videti rane, jutri bo pa že bolje.«

Marija H.:

Pik in Pikica

sta se nedavno tega izprehajala po Zagrebu. Velika trdka za moderno pohištvo je imela razstavljeno krasno spalnico in izložbeno okno je bilo razsvetljeno še pozno v noč. Tudi Piku in Pikici se je zahotelo, da bi enkrat spančkala v teli mehkih pernicah, na svilenih blazinicah.

Drugi dan sta se po stari navadi še za dne vtihotapila v trgovino, se skrila v varnem kotičku in tako čakala večera, ko bo izložba zasijala v žaru električnih luči.

Predrzno sta jo ubrala proti posteljicama. Mahoma pa obstaneta kakor okamenela. Pred izložbo sta stala in jo ogledovala — dva stražnika. Dobro rejena, sta z okroglima trebuščkoma podpirala šipo, ko sta opazila naša junaka. Tema je zaprlo sopo in nista se upala niti treniti z očesom.

Stražnika sta gledala čudna stvora in po dolgem ugibanju je prvi rekel drugemu:

»Tu nimava ničesar opraviti: Saj vidiš, da sta to dve nagačeni opici!«

»Da, da,« mu pritrdi drugi, »komaj dobri za reklamo, tako malo sta posrečeni!«

Ko sta se stražnika odstranila, sta se Pik in Pikica vihravo objela, sezula čeveljčke, legla v posteljici in — višek predrznosti — kar ugasnila luči.

Tako sta nebeško sladko prespančkala noč. Toda ne bodimo jima nevoščljivi!

Zjutraj sta v svoji namišljeni razkošnosti pozabila, da se trgovine odpirajo ob osmih, in tako so ju zalotili sredi najslajšega sna.

Lahko mi verjamete, da sta odsihdobj rajši spala zopet na slamici, kakor da bi po sladko prespani noči nastavljala hrbet trdim pestem in to še v prekrasni izložbi, v posmeh občinstvu, ki je v velikem številu gledalo mikavni prizor.

Nov natečaj

Dragi Jutrovčki! Naš novi natečaj bo prav lahak in upamo, da se ga boste vsi z velikim navdušenjem udeležili.

Vsak narod na svetu ima svoje pregovore. Tudi mi jih imamo in jih ne smemo pozabiti. Vaša naloga je, da nam vsak izmed vas napiše pet lepih slovenskih pregovorov in nam jih pošlje, da jih objavimo. Dopise bomo sprejemali do 24. oktobra t. l. Pošiljke zamudnikov bodo romale v koš. Vsak dopisnik se mora podpisati s polnim imenom in navesti natančen naslov.

Za petorico najboljših dopisov smo spet pripravili lepe knjižne nagrade.

Zdaj pa kar veselo na delo!

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Zgodba o putki Belki

V nekem velikem mestu je stalo dvorišče za kokoši. Lastnik je prišel le redkokdaj na dvorišče in kokoši so si morale same poiskati hrane. Čez dan so se prepirale, kokodakale in se spet pobotale. Zvečer pa, ko so se druge živali spravljale k počitku, so si kokoši priredile veselico. Šele ko se je začelo svitati, so zletele na svoje paličice in zaspale.

Na to dvorišče so nedavno tega pri nesli putko Belko. Belka je bila pritlikavka, drobna in urna, in ostale kokoši so se kmalu začele prepirati zaradi nje. »Oh, ta Belka, saj je samo pritlikavka! Ko-ko-kodak!« so kričale druga na drugo in se ošabno izprehajale po dvorišču.

Nekega dne je srečala putka Belka petelina Kikeca. Kikec se je zaničljivo nasmehnil in dejal: »Povej, Belka, zakaj si tako majhna?«

Belka ga je žalostno pogledala s svojimi okroglimi očmi in odgovorila: »Oh, gospod Kikec, vsak izmed nas ima kako slabost!« Pri teh besedah je s hudomušnim pogledom ošinila Kikečev rep, kjer je nekoč rastle krasno živopisano perje. Kikec se je razjezil in začel glasno kričati, da je Belka najhudobnejša putka, ki jo je kdaj srečal v svojem petelinjem življenju. Seveda, so mu vsi verjeli, da je tako.

Putka Belka se ni mnogo zmenila za to. Sama pri sebi si je bila napravila mnenje o tej družini in poleg tega je bila zaljubljena v petelina Harlekina. Petelin Harlekin je bil največji in najlepši na vsem posestvu. Tudi Harlekin jo je imel še precej rad. Toda nekega dne se je tudi to prijateljstvo razbilo. Kokoši so zvečer spet priredile veselico in povabile tudi putko Belko. Petelin Harlekin pa ni prišel, ker je bil zadržan. Veselica je bila sijajna in vsi so bili dobre volje. Naposled so kokoši prosile Belko, naj jim kaj zapleše. Belka je stopila v krog in zaplesala, kakor je vedela in znala. Ko je končala svoj ples, so ji vsi navdušeno ploskali. Samo kokoška Godrnjačka je rekla, da se ne spodobi, da bi putka sama plesala, in zavijala oči, da se Bog usmilil Petelin Arabin ji je takoj pritrjeval, ker je bil z njo zaročen. In drugi dan so vse kokoši vsega dvorišča obsojale putko zaradi njenega plesa. »Le kako je mogla sama plesati po dvorišču, ko-ko-ko! Da je le ni sram, ko-ko-kodak!« Naposled je tudi petelin Harlekin zvedel o putkinem plesu in tudi

on se je zgražal, češ da ni bilo primer-no, da je sredi noči sama plesala po dvorišču.

Zdaj je bila putka Belka zelo nesrečna. Sama pri sebi si je rekla, da je petelin Harlekin brezsrčen in breznačajen, ker rajši drugim verjame, a vendar ga je imela še vedno zelo rada.

Nekega dne je prišel lastnik dvorišča z nekim tujim gospodom na dvorišče. »Da«, je rekel, »če hočete res lepega petelina, potem vzemite Harlekina, zakaj on je najlepši in najmočnejši izmed vseh daleč naokoli.« Kmalu nato so spravili petelina Harlekina v lesen zaboj in tujec ga je vzel s seboj.

Putka Belka je bila vsa obupana. Jesti in spati ni mogla več, tako hudo ji je bilo pri srcu. Neprestano je mislila na Harlekina in drobne solzice so ji pritekale iz oči. Naposled je sklenila, da pojde po svetu, da najde Harlekina. V majhno vrečko je dala nekaj pšeničnih zrn, vrečko je stisnila pod pazduho in tiho odšla z dvorišča, predno so se ostale kokoši spomnile, kako in kaj. Hodila je dan, dva dni in tretji dan se je že nagibal h kraju, ko se je v daljavi nekaj zasvetilo. Putka Belka je letela po cesti zdaj z leve na desno, zdaj z desne na levo in naposled je priletela prav v svetlobo. Avtomobil jo je povozil. Nezavestna je obležala sredi ceste.

Proti jutru se je prebudila, ker jo je nekdo potegnil za perje. Pred njo je stal lep petelinček.

»Jaz sem petelinček Tinček,« je rekel, »odkod prihajaš?«

»Jaz sem putka Belka,« je zašepetala in mu povedala vso svojo historijo. Petelinček jo je tiho poslušal in jo zdaj pa zdaj pobožal s svojim kljunom po glavi. Potem je rekel:

»Putka Belka, pridi na moje dvorišče. Harlekin te je gotov že davno pozabil.«

Tako sta odšla skupaj na Tinčkovo dvorišče. Čez dva meseca sta se poročila. Bila sta zelo srečna in sta menda še danes ta dan.

Odgovori

1. Štiri razrede.
2. Štiri otrok.
3. Gospa je Mihčeva sestra.

Rešitev križaljke »Likalnik«

- Vodoravno: 1. koliko; 3. nadloga;
8. likalnik.
Navpično: 1. korak; 2. krogi; 3. ni;
4. da; 5. l, l; 6. on; 7. ak

Kitajska in Japonska

Ali veste, kje leži Kitajska in Japonska?

Vzemite zemljevid Azije in si oglejte vzdolžni del.

Morda ste tudi že kaj slišali o strašnih poplavih, ki so zadnji čas obiskale Kitajsko; ali pa ste morda tudi kaj slišali o tem, da so nastali med Japonci in Kitajci veliki nemiri, ki ogražajo vso vzhodno Azijo?

Nu, danes vam hočem povedati nekaj kitajskih nauk. Sestavljen jih je znani predsednik Nankinga, general Čang Kajšek.

1. Ne bahaj se.
2. Ne bodi len.
3. Ne bodi ošaben.
4. Ne laži.
5. Ne rabi orožja.
6. Ne boj se smrti.

Kaj pravite, Jutrovčki, ali ne bi bilo dobro, če bi si tudi vi usvojili ta pravila?

Podobne dobre nauke dajejo Japonci mladini. Običajno so taki nauki zloženi v pesmice, katere potem mladina med igranjem prepeva.

Nekaj takih nauk vam hočem povedati:

1. Starše moramo neomejeno ubogati in nikdar ne smemo pozabiti njihove skrbi in njihove ljubezni.
2. Sestre in bratje naj živijo v slogi med seboj.
3. Pomagajmo svojemu bližnjemu, kolikor je v naših močeh.
4. Iz preteklosti se učimo razumevati sedanost, zato se moramo marljivo učiti, da si pridobimo kar največ znanja.
5. Bodimo prijazni z nesrečnimi ljudmi.
6. Največ bolezni prihaja v telo skozi usta; zato moramo biti pri jedi in pitju čisti in pazljivi.
7. Tudi v siromašnih razmerah si lahko ohranimo plemenito mišljenje in dobro srce.

Kdor bo ubogal vse te dobre nauke, bo gotovo postal dober in pameten človek. Ali ne mislite tudi vi tako?

Rešitev zlogovnice

Zupančič: Kroparji.

Pozor Jutrovčki!

Prihodno nedeljo, 25. oktobra, bomo začeli med »Malimi oglasic« v »Jutru« objavljati krasen mladinski roman

Tarzan kralj afriške džungle

v 300 slikah.

Pazite, da ne zamudite začetka! Opozorite svoje prijatelje in znance na naš novi roman in ne pozabite, da bo začetek objavljen že prihodno nedeljo!

Ali veš

kako vroče je na solncu? Vso toploto, ki jo uživamo na zemlji, nam daje sonce. Rastline in živali živijo od njega. — Tedaj mora biti na solncu zelo, zelo vroče. Vendar ne smemo precenjevati temperature solнца.

Pred mnogimi leti so mislili raziskovalci, da je toplota na solncu tri milijone stopinj, in neki raziskovalec solнца je navedel celo štirideset milijonov stopinj.

Najnovejša raziskavanja so pokazala, da temu ni tako. Temperatura solнца znaša sedem do osem tisoč stopinj. Saj je že to zelo veliko, če pomislimo, da znaša najvišja temperatura, ki jo lahko ustvarimo na zemlji, štiri tisoč stopinj.

Ali veš kako lahko od zunaj spoznamo ali je jajce trdo?

Kadar greste na izlet, si gotovo dostikrat vzamete trdo kuhana jajca s seboj za malico. Medtem, ko jih spravljate v nahrbtnik, se gotovo boječe vprašujete, ali so tudi res trda, kaj ne?

Povedati vam hočemo sredstvo, s katerim boste lahko takoj ugotovili, ali je jajce trdo. Primite jajce kakor vrtavko, tako da bo stalo pokoncu kakor v jajčni čašici, konica pa naj počiva na gladki, trdi podlagi. Nato krepko zavrtite jajce, da se bo sukalo okoli svoje pokončne osi. Če je jajce popolnoma trdo, se bo vrtilo enakomerno kakor vrtavka, dokler ne izgubi pogona. Če je samo skoraj trdo, se bo sicer vrtilo, pri tem pa nekoliko omahovalo sem in tja. Če je pa mehko ali surovo, bo le neenakomerno kolovratilo in kmalu izgubilo pogon.

Jajce s tekočo vsebino se suče tedaj drugače kakor jajce s trdo vsebino. Zapomnite si to razliko!

ŠALE ZA MALE

Mihec je slabokrven. Mamica ga pelje k zdravniku.

»Mnogo sadja moraš jesti,« mu pravi zdravnik. »Najboljše je, da poješ sadje z lupinami vred. Lupine so zelo zdrave. Nu, ali me boš ubogal?«

»Da, gospod doktor!« obljubi Mihec.

»Kakšno sadje pa imaš najrajši?« ga vpraša zdravnik.

»Kokosove orehe, gospod doktor.«

Včeraj je Marico zelo bolet zob. Danes jo je srečala njena prijateljica in jo vprašala:

»Nu, Marica, ali te danes še boli zob?«

»Ne vem!«

»Kako da ne veš?«

»Ker mi ga je včeraj zobozdravnik izdrl in ga obdržal pri sebi!«

Kateri mož je največji

Skoro gotovo bodo vsi »Jutrovčki« mislili, da je zadnji mož največji in prvi najmanjši! Toda motite se. Vsi trije možje so enako veliki. Kdor ne verjame, naj zmeri!

ZA SPRETNE ROKE

Učni red

Vsakdo od vas mladih učenjakov ima gotovo svoj učni red, kjer je točno po dnevih in urah zabeleženo, katera učnost se ob tej in tej uri, tega in tega dne poučuje v šoli.

Prav lično stojalo ali okvir za učni red si lahko naredite iz lepenke. Tisko-

vinu primerno velik kos lepenke si odrežete iz kake škatle, nanj pa prilepite razne izrezke iz pisanega papirja. Slika 1. vam kaže vzorec, katerega

SZ. 1.

SZ. 2.

SZ. 3.

lahko izrežejo tudi manj spretni roke. Slika 2. vam kaže, kako prilepimo na okvir vrstico za obešanje, na sliki 3. pa vidite, kako se pritrdi na zadnjo stran okvira lepenka, s pomočjo katere lahko učni red postavite predse na mizo.

Lepite z gumijem in pazite, da ne boste uporabljali preveč lepila ter izdelek z njim zamazali. Ko je papir nalepljen na lepenko, je dobro, če nalepke obtežite s kako knjigo in pustite, da se osuše.

Križaljka »Ston«

Pomen besed

Vodoravno: 1. Osebnostni zaimek; 2. predlog; 4. velika žival; 6. samoglasnik.

Navpično: 1. Živalski glas; 2. ploščast kamen; 3. enaka samoglasnika; 5. nikalnica; 6. samoglasnik; 7. ptič.